

Arrest

nr. 298 397 van 11 december 2023
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. MANDELBLAT
A. Reyerslaan 41/8
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IV^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Moldavische nationaliteit te zijn, op 22 augustus 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 juli 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 september 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 november 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat C. MANDELBLAT en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een Moldavisch staatsburger van Roma-origine. U bent christen. U bent op (...) geboren in Nisporeni waar u verbleef tot uw vertrek uit Moldavië. U heeft een partner maar bent niet officieel gehuwd. U heeft geen kinderen. U had geen werk maar bedelde wel.

U en uw gehandicapte vader, voor wie u zorgde, hebben een man geslagen in Moldavië, ongeveer drie of vier jaar geleden. Die man heeft dat aangegeven bij de politie. U werd daarvoor een huisarrest gegeven van 30 dagen. U kreeg achteraf een oproeping om naar de rechtbank te gaan. U was bang dat u in de gevangenis zou terechtkomen en niet langer voor uw vader zou kunnen zorgen. U bent daarom niet naar

de rechtbank gegaan, u heeft jullie huis verkocht en jullie zijn gevlucht uit Moldavië. U trok naar Duitsland en naar Frankrijk waar u een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend. Uw verzoek werd geweigerd door de bevoegde autoriteiten van beide landen. U trok daarna naar België. U vreest bij een terugkeer naar Moldavië op straat te belanden omdat u geen werk heeft in Moldavië en daar ook geen woning meer heeft.

Op 8 maart 2022 diende u in België een verzoek om internationale bescherming in.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

U verklaarde tot de Roma-minderheid in Moldavië te behoren. De informatie beschikbaar op het Commissariaat-generaal (zie de COI Focus. Moldavië. De Roma-minderheid van 1 maart 2022, toegevoegd aan het administratief dossier), toont aan dat heel wat Roma in Moldavië zich, zoals elders in Europa, in een moeilijke socio-economische situatie bevinden en op meerdere vlakken discriminatie kunnen ondervinden. Deze situatie is evenwel het gevolg van een samenloop van diverse factoren en kan niet worden herleid tot één enkel gegeven of de loutere etnische origine en vooroordelen die bestaan tegenover de Roma. Onder meer de algemene precaire economische toestand in Moldavië, culturele tradities waardoor Roma-kinderen in het algemeen en meisjes in het bijzonder niet naar school worden gestuurd of al vroeg van school worden gehaald, wantrouwen vanuit de Roma-bevolking ten aanzien van niet-Roma medeburgers en wantrouwen tegenover de overheid spelen eveneens een rol.

De Moldavische overheid laat zich evenwel niet in met een actief repressiebeleid ten aanzien van minderheden, onder wie Roma, en haar beleid is gericht op de integratie van minderheden en niet op discriminatie of vervolging. Algemeen genomen is het kader voor de bescherming van de rechten van minderheden in Moldavië aanwezig en worden de rechten van de minderheden er ook gerespecteerd. De mensenrechtencommissaris van de Raad van Europa schrijft in een rapport van maart 2020 dat de Moldavische autoriteiten, met ondersteuning vanuit internationale organisaties, de voorbije jaren inspanningen hebben geleverd om de inclusie van Roma in de maatschappij te verbeteren. Dat deden zij aan de hand van nationale actieplannen. Het eerste actieplan voor de periode 2011-2015 beoogde de introductie van bemiddelaars van de Roma-gemeenschap (community mediators). Het tweede actieplan voor de periode 2016-2020 legde de focus op onderwijs, tewerkstelling, huisvesting, sociale bescherming, cultuur, gemeenschapsontwikkeling en deelname aan de besluitvorming. Het derde actieplan voor de periode 2021-2024 is onder andere gericht op de bestrijding van discriminatie met behulp van de Equality Council en de Audiovisual Council (die reageert op haatspraak in de media). De Moldavische ngo Roma National Center (Centrul Național al Romilor, CNR) voert een project uit dat ondersteund wordt door de Raad van Europa om ervoor te proberen zorgen dat Roma (en andere etnische minderheden) die het slachtoffer zijn van discriminatie, haatspraak en/of haatmisdrijven een betere toegang krijgen tot het rechtswezen en kunnen rekenen op gratis rechtsbijstand, advies en geschillenbeslechting. Ofschoon meer aandacht dient uit te gaan naar de concrete implementatie van dergelijke strategieën, werd dankzij diverse initiatieven toch reeds vooruitgang geboekt. Zo noteerde de Internationaal Labour Organization in een rapport van 2018 dat de aanstelling van een Roma als raadgever voor de eerste minister in sociale kwesties in 2012 een positief signaal was. Recent stelde de mensenrechtencommissaris van de Raad van Europa een verbetering vast wat betreft de toegang tot onderwijs voor Roma-kinderen, wat grotendeels te danken is aan het werk van de Roma-bemiddelaars en civil society. Er dient benadrukt te worden dat de integratie van Roma onder meer in het onderwijs en op de arbeidsmarkt en de verbetering van hun levensomstandigheden niet van de ene op de andere dag gerealiseerd kunnen worden, doch een werk van lange adem betreffen. Er kan in dit verband evenwel niet voorbijgegaan worden aan het feit dat hiertoe de afgelopen jaren in Moldavië diverse stappen werden ondernomen.

Er kan hieruit geconcludeerd worden dat mogelijke gevallen van discriminatie binnen de Moldavische context in het algemeen niet beschouwd kunnen worden als een vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van de Conventie betekenen, dienen immers alle omstandigheden in overweging te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden, moeten de deprivatie van rechten en de discriminatie van dien aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die

gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. Eventuele problemen van discriminatie in Moldavië hebben echter niet die aard, intensiteit en draagwijdte om als vervolging te worden beschouwd, tenzij eventueel in bijzondere, zeer uitzonderlijke omstandigheden.

Bovendien kan geenszins zonder meer afgeleid worden dat de Moldavische autoriteiten niet bij machte of onwillig zijn om in deze problematiek op te treden en bescherming te bieden. Naast een klacht bij de politie, bestaat de mogelijkheid om andere kanalen aan te spreken om eventuele gevallen van discriminatie aan te kaarten. Zo kan de Moldavische ombudsman aanvragen van individuen met betrekking tot schendingen van mensenrechten en vrijheden onderzoeken en is het mogelijk om via de website van de Equality Council een klacht in te dienen over discriminatie. Voorts zijn er verschillende Roma-organisaties actief in Moldavië. Enkele van deze organisaties hebben zich verenigd onder de Voice of Roma Coalition of Coalita Vocea Romilor. Deze organisaties monitoren de implementatie van de verschillende actieplannen en streven ernaar om de situatie voor Roma te verbeteren en komen op voor hun rechten.

Bijgevolg dient u in concreto aannemelijk te maken dat er in uw hoofde sprake is van een gegronde vrees voor vervolging, dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade. U slaagde hier echter niet in. U verklaarde dat u als Roma in Moldavië gediscrimineerd werd. U zocht werk in Moldavië maar heeft niets gevonden. Roma zouden immers niet aangeworven worden door Moldaviërs. Moldaviërs geven het werk liever aan andere Moldaviërs dan aan Roma (CGVS, S. (...), 29.06.2023, p. 6). In de mate dat u geen werk zou vinden vreest u ook op straat terecht te komen en in de armoede te belanden bij een terugkeer naar Moldavië. Nochtans moet toch worden benadrukt dat u er desondanks in het verleden wel degelijk in slaagde om werk te vinden in de schoonmaaksector of bij het laden en lossen (DVZ-verklaring, vraag 12). U werkte ook in de tuin van anderen (CGVS, S. (...), 29.06.2023, p. 8). En alhoewel dit werk misschien eerder in de informele economie te situeren is, moet u er toch op worden gewezen dat het dus zeker niet onmogelijk was werk te vinden. Bovendien gaf u zelf toe dat u niet intensief werk zocht zoals het moet (CGVS, S. (...), 29.06.2023, p. 6). Het CGVS dient op basis van uw verklaringen dan ook te concluderen dat de door u aangebrachte problemen van discriminatie op de arbeidsmarkt niet dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in uw land van herkomst ondraaglijk wordt. De problemen die u heeft meegemaakt op dat vlak hebben niet die aard, intensiteit en draagwijdte om als vervolging in de zin van de Conventie van Genève te worden beschouwd. Om dezelfde redenen is er ook geen sprake van een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet. Bovendien, en voor de volledigheid, kan er ook niet gezegd worden dat u en uw vader niet op financiële of andere inspanningen van de overheid konden rekenen. U heeft zich immers helemaal niet geïnformeerd over een tegemoetkoming of steun voor uw gehandicapte vader (CGVS, S. (...), 29.06.2023, p. 6-7).

Wat betreft uw vrees dat dat u in de gevangenis zou terechtkomen omwille van de slagen die u heeft toegediend aan een man en u bijgevolg niet langer voor uw vader zou kunnen zorgen (CGVS, S. (...), 29.06.2023, p. 4-5), in voorkomend geval, dient te worden opgemerkt dat dit een vrees voor een normale verderzetting van een reguliere strafrechtelijke vervolging omwille van een misdrijf uitmaakt. Wanneer er dan in het kader van die reguliere strafrechtelijke procedure ook geen sprake is van buitensporige straffen, waarvoor u ons immers geen indicaties geeft, is er uiteraard ook geen sprake van vervolging in de zin van de Conventie van Genève of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming.

Uit het voorgaande blijkt dan ook dat u niet hebt aangetoond dat er wat u betreft een vrees voor vervolging bestaat in de zin van de Conventie van Genève, noch dat er een reëel risico bestaat op het lijden van ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroept verzoekende partij zich op de schending van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van de artikelen 48/3, § 2, 48/4, 48/5, 49/3 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.2.1. De Raad stelt vast dat verzoekende partij louter melding maakt van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet zonder ook maar de minste verwijzing naar de bestreden beslissing of aanduiding hoe

deze voormeld artikel zou hebben geschonden. Vaste rechtspraak bij de Raad van State stelt echter dat de uiteenzetting van een middel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou geschonden zijn als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 20 oktober 2006, nr. 163.900; RvS 8 januari 2007, nr.166.392). Gezien verzoekende partij zich zelfs niet de moeite getroost ook maar één concrete aanwijzing te geven van hoe de bestreden beslissing voormeld artikel 49/3 zou hebben geschonden, is dit onderdeel van het middel onontvankelijk.

2.2.2. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.3. Dient vooreerst te worden vastgesteld dat verzoekende partij de bestreden beslissing in het geheel niet aanvecht of betwist waar terecht wordt gesteld dat in haar hoofde geen bijzondere procedurele noden konden worden vastgesteld, dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat haar rechten werden gerespecteerd en dat zij kon voldoen aan haar verplichtingen.

2.2.4. Volgens haar verklaringen verliet verzoekende partij Moldavië uit vrees om in de gevangenis terecht te komen en niet langer voor haar vader te zullen kunnen zorgen (notities CGVS, p. 5). Bij terugkeer naar Moldavië vreest verzoekende partij op straat te belanden omdat zij geen werk heeft in Moldavië en daar ook geen woning meer heeft (notities CGVS, p. 5-6). Zij duidt hierbij op de situatie van Roma in Moldavië (notities CGVS, p. 6).

2.2.5. De Raad wijst er in dit verband vooreerst op dat een loutere verwijzing naar de algemene toestand in haar land van herkomst voor Roma niet volstaat om in hoofde van verzoekende partij een nood aan internationale bescherming aan te tonen, doch dat zij zulks *in concreto* dient aan te tonen.

In de bestreden beslissing wordt immers op goede gronden vastgesteld dat mogelijke gevallen van discriminatie van Roma in Moldavië niet die aard, intensiteit en draagwijdte hebben om als vervolging te worden beschouwd, tenzij eventueel in bijzondere, zeer uitzonderlijke omstandigheden. Tevens wordt erop gewezen dat uit de beschikbare informatie geenszins zonder meer kan worden afgeleid dat de Moldavische autoriteiten niet bij machte of onwillig zijn om in deze problematiek op te treden en bescherming te bieden. Zich steunend op de “COI Focus” betreffende “Moldavië. De Roma-minderheid” van 4 maart 2022 (zie administratief dossier, stuk 7, map landeninformatie), wijst verwerende partij er dienaangaande onder meer op dat de Moldavische overheid zich niet inlaat met een actief repressiebeleid ten aanzien van minderheden, waaronder Roma, en een beleid voert gericht op de integratie van minderheden en niet op discriminatie of vervolging, dat algemeen genomen het kader voor de bescherming van de rechten van minderheden in Moldavië aanwezig is en de rechten van de minderheden er ook gerespecteerd worden en dat de Moldavische autoriteiten de voorbije jaren inspanningen hebben geleverd om de inclusie van Roma in de maatschappij te verbeteren.

De informatie die verzoekende partij in haar verzoekschrift citeert en als bijlage bij haar verzoekschrift voegt (zie bijlagen 2-3), waaruit volgens haar een “*minder gunstig beeld*” blijkt dan dat door verwerende partij geschetst wordt, is niet van aard hierop een ander licht te werpen. Immers dient te worden vastgesteld dat deze informatie deels dezelfde is dan wel geheel in dezelfde lijn ligt als de informatie waarop de bestreden beslissing is gesteund. Ook hieruit kan niet worden afgeleid dat de discriminatie die Roma ondervinden in Moldavië in het algemeen die aard, intensiteit en draagwijdte heeft om als vervolging te worden beschouwd, noch dat de Moldavische autoriteiten niet bij machte of onwillig zouden zijn om in deze problematiek op te treden en bescherming te bieden. Een loutere verwijzing naar de algemene

situatie in haar land van herkomst volstaat dan ook niet om een nood aan internationale bescherming aan te tonen. Het komt aan verzoekende partij toe zulks *in concreto* aan te tonen, alwaar zij echter, zo blijkt uit wat volgt, manifest in gebreke blijft.

2.2.6. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing op uitgebreide wijze wordt vastgesteld dat *in casu* door verzoekende partij niet aannemelijk wordt gemaakt dat er in haar hoofde sprake is van een gegronde vrees voor vervolging, dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade.

Wat betreft de door haar aangehaalde discriminatie op de arbeidsmarkt en haar vrees om in de armoede te belanden, worden in de bestreden beslissing immers volgende pertinente vaststellingen gedaan: *“U verklaarde dat u als Roma in Moldavië gediscrimineerd werd. U zocht werk ik Moldavië maar heeft niets gevonden. Roma zouden immers niet aangeworven worden door Moldaviërs. Moldaviërs geven het werk liever aan andere Moldaviërs dan aan Roma (CGVS, S. (...), 29.06.2023, p. 6). In de mate dat u geen werk zou vinden vreest u ook op straat terecht te komen en in de armoede te belanden bij een terugkeer naar Moldavië. Nochtans moet toch worden benadrukt dat u er desondanks in het verleden wel degelijk in slaagde om werk te vinden in de schoonmaaksector of bij het laden en lossen (DVZ-verklaring, vraag 12). U werkte ook in de tuin van anderen (CGVS, S. (...), 29.06.2023, p. 8). En alhoewel dit werk misschien eerder in de informele economie te situeren is, moet u er toch op worden gewezen dat het dus zeker niet onmogelijk was werk te vinden. Bovendien gaf u zelf toe dat u niet intensief werk zocht zoals het moet (CGVS, S. (...), 29.06.2023, p. 6). Het CGVS dient op basis van uw verklaringen dan ook te concluderen dat de door u aangebrachte problemen van discriminatie op de arbeidsmarkt niet dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in uw land van herkomst ondraaglijk wordt. De problemen die u heeft meegemaakt op dat vlak hebben niet die aard, intensiteit en draagwijdte om als vervolging in de zin van de Conventie van Genève te worden beschouwd. Om dezelfde redenen is er ook geen sprake van een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet. Bovendien, en voor de volledigheid, kan er ook niet gezegd worden dat u en uw vader niet op financiële of andere inspanningen van de overheid konden rekenen. U heeft zich immers helemaal niet geïnformeerd over een tegemoetkoming of steun voor uw gehandicapte vader (CGVS, S. (...), 29.06.2023, p. 6-7).”*

Inzake haar vrees om in de gevangenis terecht te komen omwille van de slagen die zij heeft toegediend aan een man, wordt door verwerende partij nog terecht op het volgende gewezen: *“Wat betreft uw vrees dat dat u in de gevangenis zou terechtkomen omwille van de slagen die u heeft toegediend aan een man en u bijgevolg niet langer voor uw vader zou kunnen zorgen (CGVS, S. (...), 29.06.2023, p. 4-5), in voorkomend geval, dient te worden opgemerkt dat dit een vrees voor een normale verderzetting van een reguliere strafrechtelijke vervolging omwille van een misdrijf uitmaakt. Wanneer er dan in het kader van die reguliere strafrechtelijke procedure ook geen sprake is van buitensporige straffen, waarvoor u ons immers geen indicaties geeft, is er uiteraard ook geen sprake van vervolging in de zin van de Conventie van Genève of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming.”*

Door verzoekende partij worden geen concrete elementen bijgebracht die hierop een ander licht werpen.

Zij beperkt er zich in haar verzoekschrift toe op te merken dat haar geringe pogingen om werk te zoeken te wijten zijn aan *“grote ontmoediging, fatalisme en wanhoop”*. De Raad stelt evenwel vast dat verzoekende partij tijdens haar persoonlijk onderhoud aangaf dat zij niet intensief naar werk zocht omdat zij hiervoor geen tijd had (notities CGVS, p. 6). Bovendien kan niet voorbijgegaan worden aan de pertinente vaststelling in de bestreden beslissing dat verzoekende partij ondanks de door haar aangehaalde discriminatie van Roma op de Moldavische arbeidsmarkt er in het verleden wel degelijk in slaagde om werk te vinden en het aldus zeker niet onmogelijk was om werk te vinden. Verzoekende partij toont dan ook geenszins aan dat de door haar aangehaalde discriminatie van die aard, intensiteit en draagwijdte is dat deze beschouwd kan worden als vervolging. Zij maakt geenszins aannemelijk dat de door haar gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt.

2.2.7. Uit hetgeen voorafgaat dient te worden besloten dat verzoekende partij de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch de subsidiaire beschermingsstatus met toepassing van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de voormelde wet kan worden toegekend.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van

de Vreemdelingenwet. Verzoekende partij toont evenwel niet aan dat er heden in Moldavië een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.8. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, stuk 7), en dat verzoekende partij tijdens het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal d.d. 29 juni 2023 de kans kreeg om de redenen van haar verzoek om internationale bescherming omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Russisch en bijgestaan door haar advocaat. De commissaris-generaal heeft het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. X; RvS 28 november 2006, nr. X). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.9. Het middel kan niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf december tweeduizend drieëntwintig door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT